

Тања Крагујевић

СВИТАК

Д. Ј. Данилову

Твоја је књига заноћила у пољу
И ево од јутрос у смрекама
блистају њена старска уља
Танин расте као дете у трешњи

Заустављена је у девинском сну
твоја књига попрскана вољењем
Одразима јелењег лика
на стасу стабла у пролазу

Кротки њен тријумф комадићима
Гренланда у устима ми звони
Растопива тачност и памћење
Ушће двојне крви у преобиљу празнине
Као силуете заљубљених
под мачијим светлима док гасну
Тугом незагриженог снега

Заноћила је у мени твоја књига
И ништа не жудим као склоњеност
Голубичасту панонију у којој гуше се
од сласти шљача багремови птићи

Толико близу је њена моћ
да ме протумачи зубним круницама
Оспољи језиком уснулих близанца
на коме се сунча слапа жал
Почетак мојих реченица
од којих свака замрзнути је архипелаг

Усхит апстракције под светлом севера
што белином пренасељен из тебе бежи

У ТИШИНИ ПОГРАНИЧНОГ СНЕГА

И ово и оно можеш уснити
А дан напокон слети Као увреда
Преурањена хормонска хаљина
на стегна девојчице

Шта би са она Са најездом мириса
Несташицом даха Кад тешко је
начинити преврат у пустињи
Где после првог скретања
Свуда Опет је пустиња

Рахлост сретћеш У ткиву покрета
У самоме себи док си клатно
И рашчуђену земљу Као половину
маковог хлеба Док око плена
кружиш свог крилатог ока
О конопу увретене тежине
видика о Болном увек

Бадемастом плоду
заробљена На домаку мекоте
У тишини пограничног снега

РАЊЕНА

Рањена у бок У раме У дланове

Оптчено немоћима Као капљама
рубинским је биће Не гречи туга
Под ситном сачмом незадрживости
Предак дана у тајност склоњен
Тиха у мени звер Којој сам плен

БАШТА РАСТАНАКА

Убогост је башта растанка
Мрестилиште осмеха што тиште Јер бледе

Љубавни обед од усана Под претњом
лова У гаражу карабина

Пољана на коју изводе псе Омађијане
слободом Док глад их не умори
На отвореном Без господара

Гривна врбе над вољеном
Што заспао је У лику дечака

Послед нито mine шумом Ретривер
златни Са марамом верности одувек
На оскудном светлу На проби

Река што осврће се За пољима чистим
и прошлим За телом од тешких метала

НА КАРТАМА НЕВИДЉИВО

Читаги на картама невидљиво
Године ободене на кас
И полетања у зору

У зрак што сећи би се дао
као срж У сунчевом месу
Тамо где несанична
и бистра Стопала би ми опет
преливала вода

Као Александријско море
Кавафијеве песме Мирно
У лаком додиру весла што зна
да потребан је такав предах

Да гледамо и невине некад ствари, и благе

Биће ваздуха била бих Кип
гладак Никад живљи
У неизбројивом сливању капи
што часовима допуштали би
да буду Што јесу

Видљиво трајање којим струјим
знајући меру И истек трена
У коме без напора сам
И сасвим